В давнину жили на світі щасливі, веселі й невмирущі люди. Вони легко могли міняти подобу своїх тіл — переходили з людської подоби у звірину чи рослинну. Якщо кому хотілося стати орлом — вирощуй крила й лети, бажалося розквітнути трояндою — зверніся до матері-Землі, попроси в неї такого дарунку і розквітай на радість собі й іншим.

Та Чорнобог, котрий посіяв так багато темних зерен у світі, люто заздрив світлим істотам, тож поділив їх на чоловіків та жінок. І в самій природі було посіяно розбрат та ненависть, у лісах та степах зарикали хижаки, в повітрі піднялися хмари мошкари й комарів, що жадали крові.

Проте люди навіть і тоді навчилися знаходити свої половини та зливатися в єдину істоту. А було так.

Коли Чорнобог роз'єднав мешканців нашого світу на чоловіків та жінок, на грудях у кожного залишалося відкрите місце, крізь яке видно було серце, що не спало навіть уночі. Зустрічаючи рідну частку, серце спалахувало райдужним вогнем і прагнуло знову злитися в єдину істоту. Тоді володар мороку звелів закривати отвір до серця ще змалку, щоб люди навіть не дослухалися до того, що діється в їхніх грудях. Так поступово згасала у світі любов, аж доки всі забули про ту пору, копи жили в світі невмирущі люди.

Та якось народився в далеких горах хлопчик на ймення Вір. Батьки його не спускалися в долини, ось чому слуги Чорнобога не змогли своєчасно закрити отвір, що крізь нього сяяло полум'яне серце. Коли Вір став дорослим юнаком, залишив гори і з'явився між люди.

Сполошилися слуги мороку, почали стежити за хлопцем. А він ішов від села до села, шукаючи бодай одну істоту з відкритим серцем.

Минали дні. Минали роки. Всі пошуки марні. Жодного вогника на безмежних просторах.

І тоді хлопець почав заходити в житла, де народжувалися діти, чиї груди ще не встигли закрити слуги Чорнобога. Так він зустрів маленьку дівчинку на ймення Надійна: її серце спалахнуло йому назустріч. Як тільки Вір узяв Надійну на руки, стали вони єдиною могутньою істотою, і не могли прислужники мороку приступитися до Полум'яного Серця.

Злякався Чорнобог, що можуть його заміри не збутися. Вирішив він зробити ще жахливіше зло. Увесь світ поділив на два: один — цей, в якому ми живемо, а інший — той, що його називали наші діди й пращури "світом рахманів", тобто сонячних людей. Там інші квіти, дерева, звірі, птахи, комахи: люди можуть їх побачити й збагнути хіба що в снах.

Туди, в той світ рахманів, Чорнобог вигнав і Палаюче Серце, істоту, яка виникла з Віра та Надійки. І не завважив володар мороку, що Палаюче Серце захопило з собою корінець папороті. Відтоді зростає ця прадавня рослина в обох світах. Ось чому закохані — шукачі небувалого кохання, йдучи в ніч на Купала до заповітного лісу, можуть уздріти полум'яну квітку папороті: то з царства "рахманів" сяє Палаюче Серце. І якщо пощастить шукачеві торкнутися квіткою власних грудей (а цьому на заваді всі темні сили), то така людина стає всезрячою.

То лише невігласи кажуть, що квітка папороті дає вміння шукати під землею золото, самоцвіти та інші скарби. О ні!

У такого щасливця відкриваються очі на правдиві скарби мудрості й любові...